

Posudek bakalářské práce PhDr. Martina Nosky, Ph.D. „ Nová hnutí v církvi a postmoderní spiritualita“

Autor se neobvyklým způsobem chopil tématu, pro které je, zdá se, dobře vybaven jak předchozím studiem, tak vlastní zkušeností.

Po poměrně rozsáhlém úvodu, v němž vymezuje zaměření své práce a některé používané pojmy, člení práci na pět kapitol. V první kapitole „Postmoderní změny“ uvádí definici „hnutí“ – jsou to: „...útvary, které jsou nositeli postmoderní spirituality“. Tato definice se jeví jako příliš restriktivní, ostatně sám autor tuto definici zpochybňuje, když na s. 23 mluví o hnutích konzervativních a fundamentalistických. Důležité jsou etapy vývoje lidstva podle Tofflera, které se snaží aplikovat na vývoj křesťanství. Není informační fáze vývoje poněkud v rozporu s důrazem většiny hnutí na osobní vztahy? Zajímavý je i nabízený pojem „spirituální regulace“ namísto tradičního pojmu „sekularizace“.

Druhá kapitola nazvaná „Zlomový okamžik“ datuje zásadní změnu počátku informační společnosti do poloviny 20. století a zamýšlí se nad některými důsledky pro život tradičních církví na jedné straně i rodících se nových hnutí ať již uvnitř či vně tradičních celků na straně druhé.

Třetí kapitola „Charakter nových hnutí“ vyzdvihuje převládající přínos nových hnutí pro spiritualitu jednotlivce. Zamýšlí se též nad možností jejich klasifikace a dochází k závěru, že tato snaha v postmoderní době prakticky ztratila smysl.

Ve čtvrté kapitole „Specifické rysy“ hledá autor v pluralitě „hnutí“ společné prvky. Jmenuje charismatismus, vztahovost, evangelikálnost, misijní činnost a jistou novou podobu ekumenismu. Progresivní šíření hnutí přirovnává autor k síti, což je dle jeho názoru situace podobná prvotní církvi(?).

Pátá kapitola „Perspektivy“ se snaží predikovat další vývoj nových hnutí, což není právě snadný úkol. V souladu s postoji postmoderny je jistě tvrzení o nových hnutích, že: „...budou muset...přiblížit svoji nabídku poptávce lidí po duchovních potřebách“.

V závěru autor zmiňuje „vanutí Ducha“ jako často nejvyšší autoritu nových hnutí. V tomto tvrzení vidím problém: celé prací se vine pojem „uspokojování potřeb“ postmoderního člověka, který si sám a libovolně vybírá z nabídky „spirituálního hypermarketu“. Kdo ověří či změří autentičnost „vanutí Ducha, kdo pohne postmoderního člověka, aby se jeho podněty řídil, pokud půjde proti jeho okamžitým pocitům, náladám či zvyklostem?

Přes jistou kritičnost výše uvedeného hodnotím celou práci známkou „A“, kterou si autor zaslouží pro solidní zpracování tématu, dobrou práci s prameny včetně cizojazyčných a jistou smělost při vyvozování závěrů. Nemusíme s nimi vždy souhlasit, ale nutí k zamýšlení a opouštění tradičních schémat a jistot, což možná bylo autorovým záměrem.

V Praze dne 1.9.2008

Jan Lachman, Dr.

vedoucí práce

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Lach', written in a cursive style.